



Títol: Acompanyament

Autora: Elena Roca

---

La Carme va arribar fins i tot a oblidar-se de tots els danys que anímicament li havia ocasionat dia rere dia, igual que es va arribar a oblidar del seu nom, de totes les mentides disfressades de veritat que li havia arribat a dir i ella se les havia cregut, de totes les cites amb amics, amb coneguts o amb familiars que mai la va arribar a acompanyar, de totes les nits que li havia apartat el braç quan intentava abraçar-lo i li feia un petó. L'Elvira al principi no sabia perquè plorava, ja que es creia que li feia mal quan l'acompanyava a la cuina o a la saleta a veure la televisió, va arribar a dir-li a la seva filla que no estava capacitada per acompanyar a la seva mare i viure amb ella. «Res d'això» li va dir la Maria, abans de tu teníem un noi molt maco que havia estudiat infermeria, el que passa que va trobar feina en un hospital i malauradament se'n va anar, encara em truca de tant en tant i es preocupa per la salut de la mare, però amb els horaris que porta i la distància, li és complicat apropar-s'hi aquí, és llavors quan vas aparèixer tu perquè com estaves a casa de la senyora Teresa i ens va deixar, doncs vam decidir parlar amb tu abans d'optar per l'opció de trobar una agència d'acompanyament per a persones grans. Els dies entre les dues no es feien difícils ni monòtons ni repetitius, al contrari van congeniar molt bé i quan venia tota la família a veure a l'àvia feien sentir a l'Elvira com una més d'ells, tant a les celebracions com en els premis o nomenaments d'algun net o neta, on anaven tots junts i després segons l'hora que fos potser s'anaven a dinar o a berenar. Sempre li deien qualsevol cosa per tal que anés amb ells i algun cop que tenia algun compromís, la Carme sempre la trobava a faltar. Tothom semblava que s'implicava davant la malaltia de l'àvia.. amb el que havia sigut i totes les coses que havia arribat a fer ara no se'n recordava. En qüestió d'un any, no va arribar, ja no coneixia a la seva filla tot i que l'Elvira li recordava dia rere dia. Hi havia dies de més memòria, dies de menys, dies que li explicava batalletes de quan era jove, del poble, i d'altres que no sabia d'on era ni quantes germanes n'havia tingut ni la il·lusió d'haver conegut al seu primer marit i l'amor de la seva vida que se'n va anar molt d'hora quan la Maria era molt petita i per això la Carme s'havia tornat a casa però sense estimar-lo, sense veure amor incondicional per ella en els seus ulls, sense atracció, sense connexió, que, al cap i a la fi, era el que de veritat diferenciava a les persones de la gent. Un dijous quan l'Elvira la va anar a despertar la Carme no reaccionava, s'havia quedat plàcidament adormida per sempre.

Princesa